

Timothy

Metropolitan of Vostra

P. O. Box 14487 - Tel. 6274736

Jerusalem - Israel

Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων

κύριον κ. Εἰρηναῖον τὸν Α'

Ἐνταῦθα

Μακαριώτατε,

Διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ.Πρωτοκόλλου 100 καὶ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 10ης Σεπτεμβρίου 2001 (παλ. ἡμερ.) ὑμετέρου Πατριαρχικοῦ Γράμματος, ἐπιδιοθέντος μοι διὰ τοῦ Γραμματέως τῆς Συνόδου, τὴν 9ην πρωϊνὴν τῆς ἐπιούσης, 11ης τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡμίσειαν ὥραν πρὸ τῆς συγκλήσεως τῆς περὶ Ὑμᾶς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου εἰς πρώτην συνεδρίαν, μέ ἀπηλλάξατε τῶν συνοδικῶν μου καθηκόντων. Τοῦ αὐτοῦ περιεχομένου γράμματα ἔλαβον καὶ ἕτερα δύο Συνοδικὰ Μέλη· ὁ πολὺς καὶ κατ' ἐξοχὴν γνώστης καὶ ὑπέρμαχος τοῦ προσκυνηματικοῦ καθεστώτος Σεβ. Μητροπ. Θαβωρίου κ. Δανιήλ, ἐκτελῶν ἀπὸ πολλῶν δεκαετιῶν χρέη Γέροντος Σκευοφύλακος ἐν τῷ Πανιέρῳ Ναῷ τῆς Ἀναστάσεως καὶ ὁ Σεβ. Ἀρχιεπ. Τιβεριάδος κ. Ἀλέξιος, Πρόεδρος τῆς Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς τῶν σχολείων τῆς ὑπαίθρου, ἀνακαινιστὴς καὶ ἰδρυτὴς πολλῶν ἐξ αὐτῶν.

Ἡ ἀπόφασις Ὑμῶν αὕτη, ληφθεῖσα πρὶν ἢ συνέλθῃ διὰ πρώτην φορὰν ἐπὶ τῆς Πατριαρχίας Ὑμῶν ἡ Ἀγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος εἰς συνεδρίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀνεμένετο ἡ πανηγυρική ἐναρξίς τῆς νέας Πατριαρχικῆς περιόδου καὶ ἡ ἐξαγγελία, ὥς ἔδει τοῦ προγράμματος Ὑμῶν, ἐξέπληξεν οὐ μόνον τοὺς ὑποστάντας τὴν ἀδικίαν ταύτην, ἀλλὰ τοὺς ἐγγύς καὶ μακρὰν ἀδελφούς καὶ φίλους τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου, ἀναμένοντας τὴν ὑλοποίησιν τῶν ἐξαγγελθέντων ἐν τῇ ἐνθρονίσει Ὑμῶν λόγων, ἥτοι περὶ συνεργασίας καὶ ἀλληλεγγύης, ὁμονοίας καὶ συμπνοίας, ἀγάπης καὶ κατανοήσεως πρὸς τὰ μέλη τῆς Ἀγιοταφικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος, εὐελπιστοῦντα εἰς τὴν πατρικὴν στοργὴν καὶ μέριμναν, δικαιούμενα δὲ τῆς Πατριαρχικῆς κατανοήσεως καὶ συναντιλήψεως, ἵνα ἡ διακονία αὐτῶν καταστῇ ἀποδοτικωτέρα καὶ προσφρευσιώτερη πρὸς τὰ ὑψηλά ἰδανικά αὐτῆς.

Δέν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζω τὰ αἷτια, ἅτινα ὑπεκίνησαν τὴν ὑμετέραν Μακαριότητα νὰ ἀχθῇ εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην, οὐδὲ μοι ἐδόθη οἰαδήποτε ἐξήγησις περὶ ταύτην.

Κατ' ἀρχὴν, ὥς διατελέσας Γέρων Ἀρχιγραμματεὺς ἐπὶ εἰκοσαετίαν ὅλην μέχρι τῆς ὑποβολῆς τῆς παραιτήσεώς μου Ὑμῖν ἐκ τῆς ὑψηλῆς ταύτης διακονίας,

έξέφρασα τήν άπορίαν μου διά τόν άναγραφέντα εις τό ύμέτερον Πατριαρχικόν Γράμμα. άριθμόν Πρωτοκόλλου, άγνώστου προφανώς Κώδικος άλληλογραφίας, έφ' όσον συμφώνως πρός τά έπίσημα βιβλία της Άρχιεπισκοπείας του Έρωδ ήμων Κοινοϋ τοιαύτη Πατριαρχική έπιστολή δέν έξεδόθη, ουδέ κατεχωρίσθη ως έδει, συνωδά τή μακραίωνι τάξει και πράξει έν τή Άγιοταφίτικη ήμων Αδελφότητι.

Ός μέλος όμως Αύτης και Άρχιερεύς έπιθυμώ νά έπισημάνω τήν άνάγκην άναθεωρήσεως της αυθαιρέτου ταύτης Πατριαρχικής αποφάσεως και τήν διεξαγωγήν κανονικής συνοδικής πράξεως επί τή βάσει των Έρωδ Κανόνων της Όρθοδόξου ήμων Έκκλησίας και του κανονισμού του ήμετέρου Πατριαρχείου, ούτως ώστε νά μή προσβάλλωνται εις τό μέλλον, ως άντικανονικάί αί αποφάσεις της Αγίας και Έρωδ ήμων Συνόδου, νά λειτουργήση και άναβαθμισθῇ τό συνοδικόν της Αγιοτάτης Έκκλησίας Έροσολύμων σύστημα, νά μή καταστρατηγῇται έφεξής και δῆ επί της ύποσχομένης πολλά προκειμένης Πατριαρχικής Έρωδ Διακονίας ή έλευθέρα έκφρασις της γνώμης των συνοδικών μελών και ή κατ' αυτόν τόν τρόπον ευεργετική διά τό Έρόν ήμων Κοινόν συνεργασία πάντων υπό τήν πνευματικήν καθοδήγησιν του Πρώτου, του Πατρός και Πατριάρχου.

Τό Πατριαρχικόν άξίωμα, κατά πάντα και υπό πάντων εύλόγως άναγνωρίζομενον ως σεβαστός έν τή Έκκλησία θεσμός περιβάλλεται όντως δι' έξαιρέτων προνομίων, δικαιωμάτων, έξουσιών και πλεονεκτημάτων, πλήν όμως ύπόκειται εις τους Έρους Κανόνες της κατ' Ανατολάς Όρθοδόξου ήμων Έκκλησίας, ή Όποία ου μόνον διακρίνεται διά τήν έμμονήν Αύτης εις τά δόγματα της Πίστεως και τήν Έράν Παράδοσιν, αλλά και σεμνύνεται διά τό Συνοδικόν Αύτης σύστημα, τό όποϊον έσχε τήν άρχήν αυτού εις τήν Αγίαν ταύτην Πόλιν: "συνήχθησαν δέ οι άπόστολοι και οι πρεσβύτεροι ιδεΐν περί του λόγου..." (Πράξ. ΙΕ'6) και "έδοξεν...γενομένοις όμοθυμαδόν"(ΙΕ'25). Τοϋτέστιν "άνωτέρα άρχή έν πάση καιά τόπους Έκκλησία είναι ή υπό του συνόλου των Έπισκόπων αύτης συγκροτούμένη σύνοδος" υπό τόν πρώτον (Π.Ν.Τρεμπέλα, Δογματική τ.2, σ.402.), και "ή κανονική βάση επί της όποίας έδράζεται ή διοίκησις πασών των Όρθοδόξων Έκκλησιών είναι ένιαία, κοινή, και άμετάτρεπτος" (Βαρνάβα, Μητροπ. Κίτρους: οι βασικοί θεσμοί διοικήσεως των Όρθοδόξων Πατριαρχείων μετά ιστορικών άνασκοπήσεων, Αθήναι 1972, σελ. 9) και ως έκ τούτου πρέπει νά διαφυλαχθῇ "ή εκκλησιαστική τάξις μετά συνέσεως έκάστου (έπισκόπου) και

όμοῦ πάντων" (κανών β' ἐν Καρχηδόνι Συνόδου). Αἱ πολιτικά ὁμῶς συνθῆκαι καί διάφοραι περιστάσεις ἐπέβαλον σὺν τῷ χρόνῳ καί τροποποιήσεις εἰς τὰς ἐπὶ μέρους θεσμικὰς διατάξεις ἐκάστης Ἐκκλησίας "τὰ ἐκκλησιαστικά ἔπονται τοῖς πολιτικοῖς", διὰ τοῦτο καί αἱ μεταβολαὶ αὗται ἀπειτέλεσαν ἰδίαν νομικὴν ὑπόστασιν ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις, καθ' ὅτι ἐν μέρει ἀφορῶσιν εἰς τὰς σχέσεις αὐτῶν μετὰ τῆς Πολιτείας.

Οὕτω καί ἡ Ἀγιωτάτη ἡμῶν Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων, μετὰ τὴν πρώτην προσπάθειαν τοῦ ἐν ἀγίοις Πατριάρχου Δοσιθέου (1699-1707) συντάξεως κανονισμοῦ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καί τὰς μετὰ ταῦτα ἀλλεπαλλήλους συντάξεις, τροποποιήσεις ἢ ἐπεξηγήσεις διαφόρων κανονισμῶν, ἐν τοῖς ἐσχάτοις χρόνοις, ἐπεξεργάσθη διοικητικόν κώδικα θεμελιώδους σημασίας, τὸν Νόμον τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ὁ ὁποῖος ρυθμίζει πολλοὺς τομεῖς τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ καί τὰς σχέσεις Αὐτῆς πρὸς τὴν πολιτείαν καί συγκεκριμένως πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τῆς Ἰορδανίας, ἐφ' ὅσον ἐπεκυρώθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Χουσεΐν, ὡς Νόμος ὑπ' ἀριθμ. 27, συνωδὰ τῷ 31ῳ ἄρθρῳ τοῦ Συντάγματος καί ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀποφάσεων τῆς Γερουσίας καί τῆς Βουλῆς τοῦ Χασιμιτικοῦ Βασιλείου τῆς Ἰορδανίας τῷ 1958.

Ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ τοῦ νόμου, εἰδ' ἄλλως εἰπεῖν τοῦ καταστατικοῦ τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου, διεξήχθησαν αἱ διαδικασίαι τῆς Πατριαρχικῆς ἐκλογῆς καί ἡ ἐκλογή αὐτὴ καθ' ἑαυτή. τὰ δέ ὑπ' αὐτοῦ προβλεπόμενα ἄρθρα ὑποχρεούμεθα νὰ ἐφαρμόζωμεν, ὡς ὑπεσχέθημεν τόσον εἰς τὸν Πρωθυπουργόν τῆς Ἰορδανίας προεκλογικῶς, ὅσον καί εἰς τὸν Ὑπουργόν Δικαιοσύνης, ἀλλὰ καί εἰς τοὺς πρὸνχοντας τῆς ἡμετέρας Ὀρθοδόξου Κοινότητος ἐν Ἰορδανίᾳ, Ἰσραὴλ καί ταῖς ὑπὸ Παλαιστινιακὴν Ἀρχὴν διατελούσαις περιοχαῖς.

Συμφώνως, οὖν, τῷ ἄρθρῳ 4 τοῦ Νόμου, ὁ Πατριάρχης "ἔχει δικαιοδοσίαν..... ἵν' ἀντικαθιστᾷ οἷονδήποτε μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου..... ἐν Συνόδῳ". Πρὶν λοιπόν ἢ προεδρεύσῃ τῆς πρώτης Συνεδρίας τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, Μακαριώτατε, προέβητε εἰς τὴν δι' ἐπιστολῆς μόνον ἐνημέρωσίν μου περὶ τῆς ἀποφάσεως Ὑμῶν: "ἀπαλλάσσομεν τῶν συνοδικῶν ὑμῶν καθηκόντων τὴν ὑμετέραν Ἱερότητα...", ἀναιτιολογήτως καί ἐρήμην τῆς γνώμης τῶν Μελῶν αὐτῆς. Ἀλλ' εἰς συνέχειαν τοῦ ὡς εἴρηται ἐδαφίου τοῦ Νόμου ἀναφέρεται ὅτι ὁ Πατριάρχης τὴν δικαιοδοσίαν ταύτην ἔχει "ἐν Συνόδῳ", "ἐὰν καθορᾷ ὅτι τὸ τοιοῦτον (δηλαδή ἡ ἀντικατάστασις μέλους τῆς Συνόδου) εἶναι ἐν τῷ συμφέροντι τοῦ Πατριαρχείου". Ἐν προκειμένῳ, οὐδαμῶς ἀναφέρεται ἐν τῇ

ἐπιστολῇ Ὑμῶν ὁ λόγος τῆς ἀποκοπῆς μου ἐκ τοῦ σώματος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί ἐάν οὗτος συνάδῃ "τῷ συμφέροντι τοῦ Πατριαρχείου", διότι εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν τοῦτο ἀπεδεικνύετο "ἐν Συνόδῳ", οὐδεμίαν προέβαλα ἂν ἀντίρρησην, ἵνα συμμορφωθῶ τῇ ἀποφάσει καί τῷ βουλήματι τοῦ ἀνωτάτου Διοικητικοῦ, Νομοθετικοῦ καί Δικαστικοῦ Σώματος τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας ὑπό τὴν πρό τῆς 11ης Σεπτεμβρίου σύνθεσιν αὐτοῦ. Οὐδεμίαν δ' ὁμως ἐνημέρωσιν ἔσχεν ἡ Ἁγία καί Ἱερὰ Σύνοδος περὶ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς καί μετὰ τὴν γενομένην Πατριαρχικὴν πρᾶξιν, τῆς ἀπαλλαγῆς μου, δηλονότι, τῶν συνοδικῶν καθηκόντων, οὐδ' ἐζητήθη ἔστω καί τυπικῶς ἡ συναίνεσις Αὐτῆς πρὸς κατοχύρωσιν τοῦ ὡς ἀπεδείχθη σφόδρα ἐπιθυμητοῦ Ὑμῶν διαβήματος.

Διὰ τῆς Ὑμετέρας ἀποφάσεως παραβιάζεται καί τὸ ἄρθρον 6 τοῦ Νόμου, παράγραφος 2, εἰς τὸ ὁποῖον σαφῶς ἀναγράφεται ὅτι: "Ἀπασαι αἱ ἐνέργειαι τοῦ Πατριάρχου ἐν Συνόδῳ καί ἅπαντα τὰ ὑποβαλλόμενα ἢ ἀναφνόμενα ζητήματα πρὸ αὐτοῦ (ἐπομένως καί ἡ ἀντικατάστασις μέλους τινός) ἀποφασίζονται κατὰ πλειοψηφίαν τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου....", ἡ ὁποία ἐπαναλαμβάνω ἦτο ἀμέτοχος τῆς ἤδη μονομερῶς καί αὐθαιρέτως ληφθείσης καί ἐκτελεσθείσης ἀποφάσεως αὐτῆς, περὶ ἀποκοπῆς μου ἐκ τοῦ σώματος τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, καί ὡς ἐκ τούτου μὴ δυναμένης ἐκφράσαι λόγον ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ἀπαλλαγῆς τῶν συνοδικῶν μελῶν γενικῶς.

Ἐνταῦθα θεωρῶ ἀπαραίτητον ὅπως ἐπικαίρως ὑπενθυμίσω Ὑμῖν τὸν 34ον Κανόνα τῶν Ἀγίων Ἀποστολῶν καί τὴν σταθεράν ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ θέσιν τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος, ἐπαναλαμβανομένην προεκλογικῶς ὑπ' αὐτῆς μετ' ἐπιτάσεως, ἣν διέτυπώσαμεν καί εἰς κοινόν ἔγγραφο, ἐπικρῖνον τότε τὴν πρᾶξιν τοῦ Τοποτηρητοῦ καί ὁ ὁποῖος ἀναφέρει: "Τοὺς Ἐπισκόπους... εἰδέναι χρή τὸν ἐν αὐτοῖς πρῶτον καί ἡγεῖσθαι αὐτόν ὡς κεφαλὴν, καί μηδέν τι πράττειν ἄνευ τῆς ἐκείνου γνώμης... Ἀλλὰ μηδέ ἐκεῖνος ἄνευ τῆς πάντων γνώμης ποιεῖτω τι. Οὕτω γὰρ ὁμόνοια ἔσται...".

Δεδομένων τῶν ὡς ἄνω ἡ ἀπόφασις τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος νά θέσῃ ἐκτός Συνόδου τὴν ταπεινότητά μου (καί τοὺς ἐτέρους δύο προαναφερθέντας Ἀρχιερεῖς) πέραν τῆς δυσερμηνεύτου δι' ἐμέ καί οἰονδῆτινα ἕτερον νουνεχῇ αἰτιολογίας, ἀποτελεῖ ἐνέργειαν ἀντιβαίνουσαν αὐτῷ τούτῳ τῷ Νόμῳ τοῦ Πατριαρχείου καί ἀθετοῦσαν τὰ ὅσα αὕτη προφορικῶς ὑπεσχέθη ἵνα τηρήσῃ εὐθύς μετὰ τὴν ἐκλογὴν, ἥτοι τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου τοῦ 1958.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἱστορία τῆς Ἀδελφότητος καὶ ἐν γένει τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν οὐ μόνον διδάσκει ἀλλὰ καὶ ἀποτελεῖ τὸν ἀδέκαστον κριτὴν τῶν πράξεων ἑνὸς ἐκάστου, ἀναφέρομαι εἰς παραδείγματα δύο προκατόχων Ὑμῶν, οἱ ὅποιοι ἐκ τῶν πραγμάτων ἠναγκάσθησαν ἵνα ἐξαιρέσωσι μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, πλὴν ὅμως ἀμφότεροι ἐτήρησαν εἰς πάσας τὰς περιπτώσεις τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπόμενα. Οὕτω ἐπὶ τῆς πατριαρχίας τοῦ Μακαριστοῦ Πατριάρχου Βενεδίκτου, εἰς τὴν μνήμην τοῦ ὁποίου συχνάκις μετὰ συγκινήσεως πολλῆς καὶ σεβασμοῦ ἀναφέρεσθε, ἐξεβλήθη τῆς Συνόδου ὁ τότε Ἀρχιμανδρίτης Ἰάκωβος Καπενεκᾶς (νῦν Μητροπολίτης Διοκαισαρείας), ἐν συνεδρίᾳ διὰ τὰ γνωστά ὑπὸ τοῦ τότε Πατριάρχου καταγγελλέντα καὶ ἐξ αἰτίας τῆς ἀπρεποῦς αὐτοῦ συμπεριφορᾶς πρὸς τὸν Προκαθήμενον τῆς Ἐκκλησίας, τὸ δὲ σχετικόν περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς αὐτοῦ ἐκ τῆς συνόδου πατριαρχικόν γράμμα ἐπεστάλη αὐτῷ ἀργότερον. Οἱ Ἀρχιεπίσκοποι Φιλαδελφείας Ἐπιφάνιος, Νεαπόλεως Ἀρτέμιος καὶ Θαβωρίου Βησσαρίων ἀντικατεστάθησαν ἐν συνόδῳ, οὐ μόνον λόγῳ προκεχωρημένης ἡλικίας καὶ ἀσθενείας, κωλύουσης αὐτούς ἵνα προσέρχωνται τακτικῶς εἰς τὰς συνεδριάσεις - ἀλλὰ καὶ ὡς οὐδεμίαν πλέον προσφέροντες ὑπηρεσίαν τῷ Ἱερῷ ἡμῶν Κοινῷ. Παρομοίως καὶ ὁ Μακαριστὸς Πατριάρχης Διόδωρος ἐξέβαλε τῆς Συνόδου τὸν πρῶτον ἐπίσκοπον Κωνσταντίνης Νικηφόρον, ἐν συνόδῳ διὰ τὰς γνωστὰς κατηγορίας, ἐν αἷς φατρία, στάσις κατὰ τῆς Ἀρχῆς, δυσφήμησις εἰς τὴν χώραν καὶ τὸ ἐξωτερικόν τῶν ἀποφάσεων καὶ τῆς στάσεως τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Τιβεριάδος Ανατόλιος ὡσαύτως ἀντικατεστάθη ἐν συνόδῳ, καθ' ὅτι προσκληθεὶς κατ' ἐπανάληψιν ἠρνήθη νὰ συμμετάσχη τῶν συνοδικῶν συνεδριάσεων. Ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἀπὸ τῶν παραδειγμάτων καταφαίνεται ὁ σεβασμὸς τῶν προκατόχων Ὑμῶν, οἰωδῆτινι προσχήματι, τὸσον πρὸς τὸν Νόμον τοῦ Πατριαρχείου, ὅσον καὶ πρὸς τὰ μέλη τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, πολλὰ ἐκ τῶν ὁποίων δηλοῦσιν ἐν προκειμένῳ ἄγνοιαν τῶν δεδικασμένων προθέσεων καὶ ἐνεργειῶν Ὑμῶν.

Ὡς ἐκ τούτων, ἡ ἐπίδοσις τοῦ Πατριαρχικοῦ Γράμματος περὶ ἀπαλλαγῆς τῶν συνοδικῶν καθηκόντων μελῶν τῆς Συνόδου ἀνευ τῆς συγκαταθέσεως αὐτῆς καὶ ἐκτὸς συνεδρίας, τυγχάνει στοιχεῖον ξένον καὶ ἀπᾶδον τῇ πράξει καὶ παραδόσει τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων καὶ ἐπομένως ἀπαράδεκτον, ἀντικανονικόν καὶ ἀπορριπτέον τῆς ἡμετέρας διοικητικῆς πρακτικῆς. Τοιαῦτα φαινόμενα δυνατόν νὰ ἀπαντῶνται εἰς ἕτερα πρεσβυγενῇ Πατριαρχεῖᾳ, μὴσχόντα τὸν κανονισμόν τοῦ Πατριαρχείου

Ἱεροσολύμων, διὰ τοῦτο καί δέν πρέπει νά ἐφαρμόζονται εἰς τήν Ἀγιωτάτην ἡμῶν Ἐκκλησίαν πρὸς ἱκανοποίησιν ἰδιοτελῶν σκοπῶν, ὡς καί Ὑμεῖς δικαίως καί κατ' ἐπανάληψιν καταδικάζετε τήν υἱοθέτησιν καί εἰσαγωγὴν ξένων καί καινῶν συνηθειῶν ἐν τῇ Λειτουργικῇ καί τῇ ὅλῃ δραστηριότητι τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Μακαριώτατε,

ἐν τῷ φωτί τῶν ἀνωτέρων τυγχάνει πασιφανὴς ἡ ἀντικανονικότης τῆς ληφθείσης ἀδίκου ἀποφάσεως κατὰ τῶν ἐξαιρεθέντων συνοδικῶν μελῶν. Εἰσηγοῦμαι, οὖν, πρὸς ἀνώδυνον θεραπείαν τῆς γενομένης ἀντικανονικῆς ταύτης πράξεως, ὅπως συνέλθῃ ὑπὸ τὴν προεδρίαν Αὐτῆς τὸ σῶμα τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, ὑπὸ τὴν προτέραν αὐτῆς σύνθεσιν (δηλ. πρὸ τῆς 11ης Σεπτεμβρίου) καί τεθῇ ὡς θέμα ἡ ἀντικατάστασις τῶν ὑπὸ τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος προτεινομένων μελῶν, ἐν συνεχείᾳ δέ νά ὑποβληθῶσιν οἱ λόγοι, οἱ ὅποιοι καθιστοῦν ἐπιτακτικὴν τὴν ἀνάγκην τῆς ἀπαλλαγῆς αὐτῶν τῶν συνοδικῶν καθηκόντων, οὕτως ὥστε "τὸ τοιοῦτον εἶνε ἐν τῷ συμφέροντι τοῦ Πατριαρχείου" (ἄρθρον 4, παρ. 1), καί ἀποφασισθῇ περὶ τοῦ πρακτέου ὑπὸ πάντων τῶν μελῶν τῆς Συνόδου "κατὰ πλειοψηφίαν" (ἄρθρον 6, παρ. 2).

Εἰκάζω ὅτι προέβητε εἰς τὴν λῆψιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης παρασυρθέντες ὑπὸ κακοβούλων πληροφοριοδοτῶν δι' ἀποδοθείσας εἰς τὸ πρόσωπόν μου, Κύριος οἶδε, ποίας κατηγορίας, (ὡς καί διὰ τοὺς ἑτέρους δύο Ἀρχιερεῖς) καθὼς τοῦτο παρατηρεῖται ἐντόνως, δυστυχῶς, εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Πατριαρχίας, ἵνα τινὲς ἀποκτήσωσι τὴν πατριαρχικὴν εὐνοίαν, προσφέροντες "πολυτίμους ὑπηρεσίας", διὰ τὰς ὁποίας προῶδοκῶσιν ἱν' ἀμειφθῶσι καλῶς εἰς τὸ μέλλον. Δι' ὃ καί ὑπὸ φιλαδέλφων αἰσθημάτων κινούμενος, προτιρέπω τὴν ὑμετέραν Μακαριότητα, ὅπως μὴ τείνῃ εὐήκοον οὖς εἰς τὰς σειρήνας καιροσκοπῶν καί συμφεροντολόγων ἢ ἀτόμων μέ ἐγνωσμένα αἰσθήματα ἀντεκδικήσεως καί ἐμπαθείας καί ἐναγκαλισθῇτε μετὰ στοργῆς καί ἐμπιστοσύνης πάντας τοὺς ἀδελφούς, ἐπιζητοῦντας καί ἐργαζομένους τὸ συμφέρον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Κοινοῦ καί τὴν πρόοδον καί εὐημερίαν τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας.

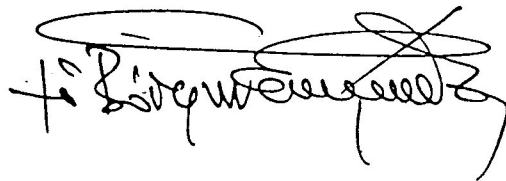
Ἡ μακρά αὕτη ἀναφορά μου δέν ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν ἀθέτησιν, μὴ γένοιτο, τῶν ἀποφάσεων τῆς Συνόδου, αἵτινες παραμένουσι σεβασταί, ἐφ' ὅσον ἐκφράζουσι τὸ πνεῦμα, τὴν παράδοσιν καί τὴν Πίστιν τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς γεραρᾶς ἡμῶν Ἀδελφότητος. Ἦν παιδιόθεν διακονῶ, ἀλλὰ καί τὸν Νόμον, βάσει τοῦ ὁποίου ρυθμίζονται πολλαί καί θεμελιώδεις διὰ τὸν βίον τῆς Ἀγιοταφίτικῆς

ἡμῶν Ἀδελφότητος καί ἐν γένει τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας ἀρχαί. Φρονῶ ὅμως ὅτι τυγχάνει ἐπιβεβλημένη ἡ ἀναθεώρησις τῆς περί ἀπαλλαγῆς τῶν συνοδικῶν μελῶν ἀποφασίς Ὑμῶν, εἰς τὴν ὁποίαν, ἐάν προβῇτε, οὐ μόνον θά διασφαλίσητε τὸ κῦρος καί τὴν αὐθεντίαν τοῦ συνοδικοῦ συστήματος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Ἱεροσολύμων, ἀλλὰ καί θά διαψεύσητε τοὺς ἰσχυρισμούς ὅτι ὁ ρόλος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τυγχάνει "σκιώδης" (ἄτινος, σχεδόν ἀνύπαρκτος) (βλ. Βαρνάβα, Μητρ.Κίτρους, αὐτόθι σελ. 142).

Οὕτω τὰ πάντα θέλουσι λήξει καλῶς λίαν ἐπ' ἀγαθῷ, συμπνοία καί ἐνότητι τῆς Ἀγιοταφικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος, ὑπὲρ ὧν ἰδανικῶν ἀμύνεσθε εἰς τὰς νοθεσίας καί δηλώσεις Ὑμῶν πρὸς τοὺς Πατέρας τῆς Θεοφρουρήτου ἡμῶν Ἀδελφότητος καί πρὸς δόξαν τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, ἧς ὁ Θεῖος Αὐτῆς Δομήτωρ ἐνεπιστεύθη Ὑμῖν τοὺς οἵακας καί τὴν πνευματικὴν ποδηγεσίαν.

Μετά τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης,

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλὴμ τῇ 18ῃ Σεπτεμβρίου/1ῃ Ὀκτωβρίου 2001.

Κυριοπρόεδρος : πρὸς τὰ Μέλη τοῦ Ἁγίου καὶ Ἱερᾶς
ἡμῶν Συνόδου.